

De vertaling van deze pagina is automatisch geproduceerd met behulp van machinevertaling [\[Link\]](#). Machinevertalingen kunnen fouten bevatten die de duidelijkheid en nauwkeurigheid van de informatie kunnen schaden; de Ombudsman kan niet aansprakelijk worden gehouden voor eventuele afwijkingen. Voor de grootste mate van betrouwbaarheid en rechtszekerheid wordt verwezen naar de bronversie in het Engels (klik op de link hierboven). Meer informatie vindt u in ons [taal- en vertaalbeleid \[Link\]](#).

Besluit in zaak 3133/2004/JMA - Oordeel commissie inzake de spaanse wetgeving met betrekking tot het uitzenden van stierengevechten

Besluiten

Zaak 3133/2004/JMA - Geopend op 21/12/2004 - Besluit over 12/01/2006

De klacht had betrekking op het besluit van de Commissie om het dossier inzake een formele klacht te sluiten. Klager in die zaak stelde dat de Spaanse wet voor de tenuitvoerlegging van Richtlijn 89/552/EEG [1] - te weten Wet 22/1999 - niet de verplichting bevat zoals neergelegd in artikel 22 van de Richtlijn om televisieprogramma's te voorkomen die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, inzonderheid programma's metodeloos geweld waartoe volgens klager ook uitzendingen van stierengevechten behoorden.

De Commissie voerde aan dat alle verplichtingen uit de Richtlijn op correcte wijze middels Wet 22/1999 waren omgezet en dat alle verplichtingen op grond van artikel 22 van de Richtlijn volledig in artikel 17 van de betreffende Wet tot uiting kwamen. De Commissie overwoog dat er in de Spaanse wetgeving weliswaar niet specifiek naarodeloos geweld werd verwezen, maar dat de verwijzing naarodeloos geweld in de Richtlijn, evenals de verwijzing naar pornografie, slechts als voorbeeld waren bedoeld voor de inhoud van televisieprogramma's die de ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten. Naar de mening van de Commissie had de werkingssfeer van deze bepaling niet uitsluitend betrekking op deze twee specifieke aspecten, maar ook op andere situaties.

De Ombudsman merkte op dat lidstaten op grond van artikel 22 van de Richtlijn expliciet dienen te voorkomen dat televisie-omroeporganisaties die onder hun bevoegdheid vallen, tv-programma's uitzenden die de ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten. De Richtlijn bevat echter geen definitie van de specifieke soorten programma's die de lidstaten dienen aan te merken als programma's die de ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten. Pornografie enodeloos geweld worden in de Richtlijn slechts als

voorbeeld van dergelijke programma's aangehaald. Onder verwijzing naar artikel 249, lid 3, van het EG-Verdrag en de communautaire jurisprudentie wees de Ombudsman erop dat het voor het omzetten van een richtlijn in nationale wetgeving niet per se noodzakelijk is dat de bepalingen van die richtlijn op exact dezelfde manier in nationale wettelijke bepalingen worden overgenomen. Ook een algemeen wettelijk kader kan al toereikend zijn, mits hierdoor op duidelijke en nauwkeurige wijze de volledige toepassing van de richtlijn gewaarborgd wordt.

De Ombudsman merkte op dat artikel 22 van de Richtlijn en de uitvoeringsbepaling in de Spaanse wetgeving, te weten artikel 17 van Wet 22/1999, vrijwel identiek zijn, met uitzondering van het feit dat er in de Spaanse wetgeving niet specifiek naar pornografie en nodeloos geweld wordt verwezen. Zoals reeds werd toegelicht in de analyse van de omzetting door de Commissie tasten alle programma's die pornografie of nodeloos geweld bevatten, de ontwikkeling van minderjarigen aan, waardoor dergelijke programma's ook onmiskenbaar onder de werkingssfeer van de Spaanse uitvoeringsbepaling vallen. Rekening houdend met de formulering en werkingssfeer van de bovengenoemde bepalingen, kwam het standpunt van de Commissie de Ombudsman redelijk voor. Hij constateerde dan ook dat de Commissie in redelijkheid kon besluiten om geen inbreukprocedure tegen de Spaanse autoriteiten in gang te zetten en om dienovereenkomstig het dossier met de formele klacht zoals die door klager was ingediend te sluiten.

[1] Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten, PB 1989 L 298, blz. 23.

Straatsburg, 12 januari 2006
Geachte heer C.,

Op 18 oktober 2004 heeft u namens de organisatie „Asociación Nacional para la Protección y el Bienestar de los Animales” (ANPBA) een klacht ingediend bij de Europese Ombudsman tegen de Europese Commissie. Uw klacht betrof het vermeende verzuim van de Commissie om de beweringen in een formele klacht die u bij die instelling had ingediend en die waren geregistreerd onder dossiernummer 2003/5164, naar behoren te onderzoeken.

Op 21 december 2004 heb ik de voorzitter van de Commissie van deze klacht in kennis gesteld en hem om advies verzocht. Op 1 april 2005 heeft de Commissie mij haar advies toegezonden, dat ik u heb doen toekomen met een uitnodiging om opmerkingen te maken. Op 31 mei 2005 heeft u mij uw opmerkingen toegezonden.

Ik schrijf nu om u te laten weten wat de resultaten zijn van de onderzoeken die zijn gedaan. Mijn excuses voor de tijd die nodig is om de zaak te behandelen.

Om misverstanden te voorkomen, is het belangrijk eraan te herinneren dat het EG-Verdrag de Europese Ombudsman de bevoegdheid verleent om alleen bij de activiteiten van

communautaire instellingen en organen onderzoek te doen naar mogelijke gevallen van wanbeheer. In het Statuut van de Europese Ombudsman is specifiek bepaald dat tegen geen enkele andere autoriteit of persoon een klacht bij de Ombudsman kan worden ingediend.

De onderzoeken van de Ombudsman naar uw klacht zijn daarom gericht op het onderzoeken of er sprake is van wanbeheer bij de activiteiten van de Europese Commissie.

DE KLACHT

De feiten van de zaak zijn volgens de klager samengevat als volgt:

Klacht 1770/2004/JMA

Op 9 juni 2004 had klager een eerdere klacht ingediend bij de Europese Ombudsman, die was geregistreerd onder dossiernummer 1770/2004/JMA. In zijn klacht legde klager uit dat hij op 16 oktober 2003 namens de organisatie „Asociación Nacional para la Protección y el Bienestar de los Animales” (ANPBA) een klacht had ingediend bij mevrouw Vivian Reding, commissaris voor Cultuur. In zijn klacht voerde klager aan dat de Spaanse autoriteiten toestaan dat stierengevechten worden uitgezonden op momenten dat kinderen waarschijnlijk televisie kijken, in strijd met Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten (1) [„Richtlijn 89/552/EEG”]. Klager verwees naar de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 22 van de richtlijn, op grond waarvan de lidstaten maatregelen moeten nemen om ervoor te zorgen dat televisie-uitzendingen geen programma's omvatten die de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen schaden, met name programma's dieodeloos geweld met zich meebrengen. Dit verbod geldt ook voor andere programma's die de ontwikkeling van minderjarigen in het gedrang kunnen brengen, behalve wanneer wordt gewaarborgd dat minderjarigen op het gebied van uitzending dergelijke uitzendingen normaal niet zullen horen of zien. Klager merkte op dat na een wijziging van de oorspronkelijke Spaanse regels ter uitvoering van de richtlijn -Statuut 22/1999, waarbij Statuut 25/1994 werd gewijzigd- de toepasselijke Spaanse regels geen expliciete verwijzing naar kosteloos geweld bevatten.

Naar aanleiding van het antwoord van mevrouw Reding van 28 oktober 2003 heeft het secretariaat-generaal van de Commissie klager op 17 november 2003 meegedeeld dat zijn klacht was geregistreerd onder dossiernummer 2003/5164. Op 18 maart 2004 zond klager de Commissie een brief met aanvullende informatie. Hij heeft geen ontvangstbevestiging van deze brief ontvangen. Na te hebben vernomen dat de Spaanse autoriteiten de Commissie hadden verzocht haar onderzoek naar de klacht niet voort te zetten, schreef klager op 16 april 2004 een brief aan de instelling. Bij gebreke van een antwoord op zijn e-mail aan het secretariaat-generaal van de Commissie diende klager een klacht in bij de Ombudsman waarin hij beweerde dat de Commissie zijn verzoeken om informatie over de behandeling van zijn klacht niet had beantwoord.

Gezien de aard van het probleem heeft de Ombudsman informeel contact opgenomen met de bevoegde diensten van de Commissie, die hem op 29 juni 2004 meedeelden dat op 28 juni

2004 een antwoord aan klager was toegezonden. De Ombudsman was derhalve van mening dat de Commissie stappen had ondernomen om de zaak op te lossen en sloot de zaak op 20 juli 2004 af.

Klacht 3133/2004/JMA

Op 18 oktober 2004 schreef klager opnieuw een brief aan de Ombudsman. In deze brief legde hij uit dat de Commissie hem op 28 juni 2004 had verzocht om eventuele bewijsstukken over te leggen, zodat haar diensten alle beschikbare informatie konden onderzoeken en een definitieve beslissing over de zaak konden nemen. Klager heeft bij brief van 22 juli 2004 op dit verzoek gereageerd. Op 20 augustus 2004 heeft de Commissie hem bij brief meegedeeld dat zij de situatie niet in strijd achtte met het Unierecht. De brief van de Commissie, ondertekend door de heer Van der Pas, directeur-generaal Onderwijs, verklaarde dat de Spaanse autoriteiten de uitzending van stierenvechten hadden gerechtvaardigd op grond dat dergelijke gebeurtenissen deel uitmaakten van de Spaanse culturele traditie. De Commissie was van oordeel dat deze verklaring redelijk was, aangezien de culturele uitzondering werd erkend in artikel 151 EG en in de relevante overwegingen van Richtlijn 89/552/EEG. Wat de Spaanse uitvoeringswetgeving betreft, was de Commissie van mening dat de tekst van het Spaanse Statuut 22/1999 de verplichtingen van de richtlijn correct had uitgevoerd. Op 16 september 2004 hebben de diensten van de Commissie klager in kennis gesteld van hun voornemen om de Commissie voor te stellen de zaak af te sluiten, tenzij hij aanvullend bewijsmateriaal kon overleggen.

Klager voerde aan dat het standpunt van de Commissie onredelijk was en niet werd ondersteund door een juiste juridische analyse van de bepalingen van de Spaanse uitvoeringswetgeving in het licht van de richtlijn. Hij benadrukte dat de meest recente Spaanse wetgeving voor de tenuitvoerlegging van Richtlijn 89/552/EG, namelijk Statuut 22/1999, artikel 22 van de richtlijn niet correct heeft omgezet omdat daarin het begrip „geldig geweld” niet is opgenomen. Daarentegen had de vorige nationale regeling (Statuut 25/1994) dit begrip specifiek opgenomen. Klager voerde aan dat de richtlijn, met name artikel 3, lid 1, de lidstaten alleen toestaat gedetailleerdere of strengere regels vast te stellen, maar niet voorziet in de opneming van minder strenge bepalingen.

Samenvattend stelt klager dat het besluit van de Commissie om zijn formele klacht af te sluiten, zijn bewering dat de Spaanse wetgeving ter uitvoering van Richtlijn 89/552/EEG niet de verplichting voor televisie-uitzendingen bevatte om geen programma's op te nemen die de ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen belemmeren, met name programma's die nodeloos geweld met zich meebrengen, niet naar behoren in aanmerking heeft genomen.

HET ONDERZOEK

Het advies van de Commissie

In haar advies lichtte de Commissie eerst de achtergrond van de zaak toe en beschreef zij haar briefwisseling met de klager. Zij verwees met name naar de argumenten in de brieven van haar diensten van 20 augustus en 16 september 2004.

De Commissie merkte op dat de belangrijkste bewering van klager in zijn klacht bij de Commissie van 16 oktober 2003 was dat de uitzending van stierengevechtsshow's door

Spaanse televisiezoekers op momenten dat kinderen waarschijnlijk naar het programma zouden kijken, een inbreuk vormde op artikel 22, lid 2, van Richtlijn 89/552/EEG, op grond waarvan de lidstaten passende maatregelen moeten nemen om ervoor te zorgen dat televisie-uitzendingen van onder hun bevoegdheid vallende omroepen geen programma's omvatten die de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen belemmeren, behalve wanneer wordt gewaarborgd dat door de selectie van het tijdstip van de uitzending of door enige technische maatregel wordt gewaarborgd dat minderjarigen op het gebied van uitzendingen normaal gesproken dergelijke uitzendingen niet zullen horen of zien. In deze bepaling wordt niet verwezen naar nodeloos geweld, dat alleen in artikel 22, eerste alinea, wordt genoemd.

Wat de overeenstemming tussen de richtlijn en de Spaanse uitvoeringswetgeving betreft, te weten Statuut 22/1999, was de Commissie van mening dat alle verplichtingen van de richtlijn correct waren omgezet in de Spaanse wetgeving. Zij voerde aan dat artikel 17 van het Spaanse Statuut 22/1999 de verplichtingen van artikel 22 van de richtlijn volledig weerspiegelde. De Commissie voerde aan dat, hoewel de Spaanse wetgeving geen verwijzing naar nodeloos geweld bevatte, dit begrip, evenals dat van pornografie, in artikel 22, lid 1, van de richtlijn alleen worden genoemd om de inhoud van een televisieprogramma te illustreren dat de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen ernstig zou kunnen aantasten. Volgens de Commissie is het toepassingsgebied van deze bepaling echter niet beperkt tot deze twee specifieke aspecten, maar kan het ook andere situaties omvatten. Zoals aangegeven in haar brief van 20 augustus 2004 was de Commissie van mening dat het, in overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel, aan de lidstaten is om de situaties te omschrijven waarin de verplichtingen van artikel 22, lid 1, van de richtlijn van toepassing moeten zijn. Op basis van deze bevoegdheid concludeerden de Spaanse autoriteiten dat uitwijzen van stierenvechten geen aanleiding geven tot de toepassing van bovengenoemde bepaling, aangezien deze gebeurtenissen deel uitmaken van de Spaanse culturele traditie. De Commissie merkte op dat, indien andere lidstaten het niet eens waren met het standpunt van de Spaanse autoriteiten, zij de uitzending van het betrokken programma tot hun grondgebied konden beperken door gebruik te maken van de procedure van artikel 2 *bis* van de richtlijn.

Gelet op het voorgaande voerde de Commissie aan dat haar diensten correct hadden gehandeld toen zij de Commissie voorstelden de klacht af te sluiten en dat er dus geen sprake was van wanbeheer.

Opmerkingen van klager

In zijn opmerkingen herhaalde klager de beweringen in zijn klacht.

Hij benadrukte dat de interpretatie van de richtlijn door de Commissie niet juist was en dat de verwijzingen in artikel 22, lid 1, van de richtlijn bindend waren voor de lidstaten. Bijgevolg kon de Spaanse wetgeving ter uitvoering van de richtlijn niet voorbijgaan aan het in bovengenoemde bepaling neergelegde begrip van nodeloos geweld.

HET BESLUIT

1 De beoordeling door de Commissie van de bewering van klager

1.1 In zijn klacht bij de Ombudsman stelt klager dat het besluit van de Commissie om zijn formele klacht af te sluiten, zijn bewering dat de Spaanse wetgeving ter uitvoering van Richtlijn 89/552/EEG niet de verplichting voor televisie-uitzendingen bevatte om geen programma's op te nemen die de ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen belemmeren, met name programma's die nodeloos geweld met zich meebrengen, niet naar behoren in aanmerking heeft genomen.

Klager merkt op dat de meest recente Spaanse wetgeving voor de tenuitvoerlegging van Richtlijn 89/552/EEG, namelijk Statuut 22/1999, artikel 22 van de richtlijn niet correct had omgezet door een verwijzing naar het begrip „geldig geweld” uit te sluiten. Klager voerde aan dat de richtlijn, met name artikel 3, lid 1, de lidstaten alleen toestaat gedetailleerdere of strengere regels vast te stellen, maar niet voorziet in de opneming van minder strenge bepalingen.

1.2 De Commissie voert aan dat alle verplichtingen van de richtlijn correct zijn omgezet door de Spaanse wetgeving en dat artikel 17 van het Spaanse Statuut 22/1999 de verplichtingen van artikel 22 van de richtlijn volledig weerspiegelt. De Commissie is van mening dat, hoewel de Spaanse wetgeving geen verwijzing naar nodeloos geweld bevatte, dit begrip, evenals dat van pornografie, in artikel 22, lid 1, van de richtlijn alleen worden genoemd om de inhoud van een televisieprogramma te illustreren dat de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen ernstig zou kunnen aantasten. Volgens de Commissie is het toepassingsgebied van deze bepaling echter niet beperkt tot deze twee specifieke aspecten, maar kan het ook andere situaties omvatten.

De Commissie was ook van mening dat het, in overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel, aan de lidstaten is om te bepalen in welke situaties de verplichtingen van artikel 22, lid 1, van de richtlijn van toepassing moeten zijn. Op basis van deze bevoegdheid concludeerden de Spaanse autoriteiten dat uitwijzen van stierenvechten geen aanleiding geven tot de toepassing van bovengenoemde bepaling, aangezien deze gebeurtenissen deel uitmaken van de Spaanse culturele traditie.

1.3 Om te beginnen wenst de Ombudsman erop te wijzen dat de correspondentie tussen de Commissie en klager zowel betrekking heeft op de vraag of de Spaanse wetgeving de bepalingen van Richtlijn 89/552/EEG van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten correct omzet (2), als met de vraag hoe het toepasselijke recht moet worden toegepast op de uitzending van stierenvechten. De bewering van klager aan de Ombudsman betreft echter alleen de eerste van deze vragen, d.w.z. de toereikendheid van de omzetting. Dienovereenkomstig heeft het onderzoek van de Ombudsman deze laatste kwestie alleen aan de orde gesteld.

1.4 De Ombudsman merkt op dat deze zaak vragen oproept over de interpretatie van het toepassingsgebied van een aantal bepalingen van de richtlijn. Zoals uiteengezet in punt 13 van de considerans van de richtlijn, stelt de richtlijn de minimumvoorschriften vast die nodig zijn om de vrijheid van uitzending in de omroep binnen de Unie te waarborgen. In de overwegingen van

de richtlijn wordt echter ook erkend dat de onafhankelijkheid van de culturele ontwikkelingen in de lidstaten en het behoud van de culturele diversiteit in de Gemeenschap onaangetast blijven.

Artikel 2, lid 2, van de richtlijn bepaalt dat de Lid-Staten de vrijheid van ontvangst van televisie-uitzendingen moeten waarborgen en de doorgifte van televisie-uitzendingen uit andere Lid-Staten op hun grondgebied moeten beperken om redenen die binnen de door de richtlijn gecoördineerde gebieden vallen. De lidstaten kunnen de doorgifte van televisie-uitzendingen echter opschorten, mits zij voldoen aan de voorwaarden en de procedure van artikel 2, lid 3, volgen.

Op de onder de richtlijn vallende gebieden staat artikel 3, lid 1, de Lid-Staten toe de onder hun bevoegdheid vallende televisieomroeporganisaties te verplichten gedetailleerdere of strengere regels vast te stellen.

Hoofdstuk V van de richtlijn heeft betrekking op de bescherming van minderjarigen. Het bevat één enkele bepaling, namelijk artikel 22, dat luidt als volgt:

„De lidstaten nemen passende maatregelen om ervoor te zorgen dat televisie-uitzendingen door onder hun rechtsmacht vallende omroepen geen programma's omvatten die de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, met name programma's die pornografie ofodeloos geweld met zich meebrengen. Deze bepaling strekt zich uit tot andere programma's die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten, behalve wanneer door de keuze van het tijdstip van de uitzending of door enige technische maatregel wordt gewaarborgd dat minderjarigen op het gebied van uitzending deze uitzendingen normaliter niet zullen horen of zien.

De lidstaten zorgen er ook voor dat uitzendingen geen aanzetten tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst of nationaliteit bevatten.”

1.5 De Ombudsman merkt op dat de bovengenoemde bepaling de lidstaten uitdrukkelijk verbiedt de onder hun bevoegdheid vallende omroepen toe te staan televisieprogramma's uit te zenden die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten. De richtlijn bevat echter geen definitie van de specifieke soorten programma's die de lidstaten moeten beschouwen als een aantasting van de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen, ook al noemt zij degenen die pornografie of kosteloos geweld inhouden als voorbeelden die in deze categorie moeten worden opgenomen.

Het is dus aan de orde of de verwijzingen in de richtlijn naar pornografie of nodeloos geweld specifieke verplichtingen vormen die de lidstaten in hun uitvoeringswetgeving letterlijk moeten omzetten.

1.6 De aard van een richtlijn en de daaruit voortvloeiende verplichtingen zijn uiteengezet in artikel 249, lid 3, EG:

„Een richtlijn is verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waartoe zij is gericht, maar laat de nationale autoriteiten de keuze van vorm en methoden over.”

Zoals de gemeenschapsrechter altijd heeft geoordeeld, vereist de omzetting van een richtlijn in nationaal recht niet noodzakelijkerwijs dat de bepalingen van de richtlijn in precies dezelfde bewoordingen worden vastgesteld in een specifieke uitdrukkelijke bepaling van nationaal recht, aangezien de algemene juridische context kan volstaan wanneer zij daadwerkelijk de volledige toepassing van de richtlijn op voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze waarborgt (3) . Bovendien beschikken de lidstaten over een discretionaire bevoegdheid om de vorm te kiezen waarin zij een richtlijn ten uitvoer kunnen leggen, op voorwaarde dat zij ervoor zorgen dat de richtlijn doeltreffend functioneert, rekening houdend met de doelstellingen ervan (4) .

1.7 Op basis van de informatie die in de loop van het onderzoek is verstrekt, blijkt dat de Spaanse autoriteiten de bepalingen van de richtlijn hebben omgezet bij Statuut 25/1994 van 12 juli 1994, dat vervolgens is gewijzigd bij Statuut 22/1999 van 7 juni. De verplichtingen van artikel 22 van de richtlijn zijn in Spaans recht omgezet bij artikel 17 van Statuut 22/1999 van 7 juni 1999. Deze bepaling luidt als volgt:

(1) Televisie-uitzendingen omvatten geen programma's, standpunten of berichten die de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, of programma's die aanzetten tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst, nationaliteit, opinie of enige andere persoonlijke of sociale omstandigheid bevatten. (2) De uitzending van programma's die de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten, is slechts mogelijk tussen 22.00 en 06.00 uur van de volgende dag, en moet worden voorafgegaan door visuele en akoestische waarschuwingen over hun inhoud.

1.8 De Ombudsman merkt op dat artikel 22 van de richtlijn en de omzettingbepaling ervan in Spaans recht, namelijk artikel 17 van het Spaanse Statuut 22/1999 van 7 juni, nagenoeg identiek zijn wat betreft de bepalingen betreffende minderjarigen, met dien verstande dat in de Spaanse wet niet specifiek melding wordt gemaakt van programma's die pornografie of kosteloos geweld inhouden. De Ombudsman merkt op dat de analyse van de Commissie van de toereikendheid van de omzetting, zoals uiteengezet in punt 1.2 hierboven, impliceert dat elk programma met pornografie of kosteloos geweld zeker afbreuk zou doen aan de fysieke, mentale of morele ontwikkeling van minderjarigen en derhalve binnen het toepassingsgebied van de Spaanse uitvoeringsbepaling zou vallen. Rekening houdend met de formulering en het toepassingsgebied van bovengenoemde bepalingen is de Ombudsman van oordeel dat het standpunt van de Commissie redelijk lijkt.

Gelet op de bovenstaande bevindingen is de Ombudsman van mening dat het besluit van de Commissie om geen inbreukprocedures tegen de Spaanse autoriteiten in te leiden en derhalve de formele klacht van klager af te sluiten, redelijk lijkt.

1.9 Uit de informatie die in de loop van het onderzoek is verstrekt, blijkt dat de Commissie de bovengenoemde argumenten uitvoerig heeft vermeld ter rechtvaardiging van haar standpunt, niet alleen in haar advies aan de Ombudsman, maar ook in haar brief aan klager van 20

augustus 2004, waarin zij het standpunt van haar diensten ten aanzien van de zaak aankondigde.

1.10 Gezien de bevindingen in de punten 1.8 en 1.9 hierboven concludeert de Ombudsman dat de Commissie binnen de grenzen van haar juridische autoriteit heeft gehandeld door te besluiten geen inbreukprocedures tegen de Spaanse autoriteiten in te leiden en dat zij klager een redelijke rechtvaardiging voor haar besluit heeft gegeven. De Ombudsman vindt daarom geen bewijs van wanbeheer.

2 Conclusie

Op basis van het onderzoek van de Ombudsman naar deze klacht lijkt er geen sprake te zijn van wanbeheer door de Commissie. De Ombudsman sluit de zaak daarom af.

De voorzitter van de Commissie zal ook van dit besluit in kennis worden gesteld.

De uwe oprecht,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

(1) 1989 PB L 298, blz. 23.

(2) 1989 PB L 298, blz. 23.

(3) Zaak C-58/02, *Commissie/Koninkrijk Spanje*, Jurispr. 2004, blz. 0000, par. 26 (zie de daarin genoemde rechtspraak, arresten van 29/84, *Commissie/Duitsland*, Jurispr. 1985, blz. 1661, r.o. 23; 11 juli 1987, *Commissie/België*, 247/85, Jurispr. blz. 3029, punt 9, en 11 juli 1999, *Commissie/Duitsland*, C-217/97, Jurispr. blz. I-5087, punt 31).

(4) Zaak 48/75 Verzoek om een prejudiciële beslissing, Jean Noël Royer, Jurispr. 1976, blz. 00497, punt 518.